

men ogsaa inden for Land- og Skovbruget i Thykland medfører betydelig større Farer end her i Landet, og jeg er derfor tilbøjelig til, inden jeg benytter dette Tal, at foretage en meget betydelig Reduktion. Men jeg erkender, at det er tvævende, hvor stor denne Reduktion skal være, og at ærede Medlemmer derom kunne være enige og uenige med mig. Jeg har dog troet at komme Sandhnligheden ret nær, naar jeg antog, at vi kunde reducere Ulykkestilsældenes Antal pr. 100,000 med 33 $\frac{1}{3}$ Procent. Jeg tror i alt Fald ikke, at vi tør være jagovinste nok til at tro, at vi kunne komme længere ned i Forhold til Thyklands Forsikring end til en Reduktion af de 413 Tilfælde med 33 $\frac{1}{3}$ Procent, altsaa til 275. Jeg tager saa det Regnestykke op, der findes i Folketings-tidenden, Sp. 675—76, nemlig den ærede Forslagsstiller's meget oplysende udførlige Foredrag i saa Henseende, og foretager Regnestykket ganske paa samme Grundlag som den ærede Forslagsstiller foretog sit, idet jeg gaar ud fra, at Tallet 400 Dødsfald her i Landet er rigtigt, og at det ikke forøges. Jeg tror, at det Materiale, vi have der, er saa godt, at vi ikke kunne vente at faa det bedre ved at henholde os til Eksempler fra Thykland. Jeg gaar dernæst ud fra den Erfaring, man allerede nu har, at af samtlige Ulykkestilsæld, hvis Væridighed rækker ud over den bekendte Kærens-tid, som er ens for os og Thykland, nemlig ca. 13 Uger, er der ca. 40 Procent, som kun medføre forbigaaende Arbejdsudhygtighed, altsaa ikke blivende Invaliditet, og dernæst ogsaa saadanne Skader, som den ærede Ord-fører henfører under Dagpenge. Trækker jeg 40 Procent fra det Tal, vi komme til, ved at stille Spørgsmaalet saaledes, at hver 100,000 forsikrede giver aarligt 275 Ulykkestilsæld, vil det for de forsikredes Antal her i Landet, som er 927,000, give et Totalantal af 2,550 Ulykkestilsæld. Det ville vi komme til, naar vi reducere de thyste Ulykkestilsæld med 33 $\frac{1}{3}$ Procent. Naar vi derfra drage 40 Procent som forbigaaende Arbejdsudhygtighed og de 400 Dødsfald, kommer vi til et Antal af 1,130 Invaliditeter i større eller mindre Grad. De 400 Dødsfald opfører jeg paa samme Maade som den ærede Forslagsstiller med 50 Kr. til hver til Begravelsesomkostninger, altsaa 20,000 Kr. Dernæst gaar Forslagsstilleren ud fra, og det samme gør jeg, at Halvdelen af de forulykkede døde have været gifte og deres efterladte ere enten Enker alene eller Enker og Børn. Det bliver altsaa 200 Enkepensioner, hvis Maksimum kan paaføre Forsikringsanstalten en Udgift

en Gang for alle af ca. 6,000 Kr., men hvis Middeltal, jeg ligesom den ærede Forslagsstiller ansetter til 3,000 Kr. De 200 Enkepensioner koste altsaa 600,000 Kr. De 1,130 Invaliditetstilfælde deler den ærede Forslagsstiller i Halvdelen ugifte og Halvdelen Familieforsørgere. Den ugiftes Pension vil koste til Indløb i Vivrentaanstalten et Maksimum af 12,000 Kr., men den ærede Forslagsstiller mener, at man kan sætte Middeltallet til 7,000 Kr., og det samme gør jeg. Vi komme saa til 3,955,000 Kr. for denne Kategori. Den anden Halvdel, som er Familieforsørgere, ansetter Forslagsstilleren til et Maksimalbeløb af 16,000 Kr., men mener, — og jeg ligeledes —, at man kan nøjes med gennemsnitlig 8,000 Kr. Derved kommer man til 4,520,000 Kr. Hvad endelig de 1,020 Tilfælde med ophørende Arbejdsudhygtighed angaar, andrager de hver et Beløb af 200 Kr., som ifølge Lovforslaget ikke maa overstrides, idet man gaar ud fra gennemsnitlig at kunne antage, at en Arbejdsudhygtighed, der strækker sig ud over 13 Uger, den saakaldte Kærenstid, let vil komme til at tage gennemsnitlig 100 Dage, inden den er fuldkommen hævet. Saaledes komme vi til et Beløb af ialt 9,299,000 Kr. Dette Beløb maa reduceres med $\frac{2}{3}$, idet jeg er enig med den ærede Forslagsstiller i, at omtrent 200,000 af de forsikringslignende ville være i en saadan økonomisk Stilling, at de ikke falde ind under Loven. De Herrer ville nemlig have set af § 31, at naar man naar en vis Indtægt, saa man ikke nogen Erstatning, naar man kommer til Skade, et Princip, om hvilket der for øvrigt kan siges en hel Del for og imod, men som jeg ikke skal komme ind paa. Foretager man nu denne Reduktion med $\frac{2}{3}$ af de forsikredes Antal, komme vi til det Slutningsresultat, at den aarlige Udgift vil blive 7,233,000 Kr. eller 15 Dre ugentlig i Stedet for de i Forslaget stipulerede 6 Dre. Jeg sagde før, at jeg ikke anfaa dette for at være absolut afgørende af to Grunde, dels fordi det ikke er afgørende for mig, naar Samfundet har Raad til det, om en Ulykkesforsikring koster lidt mere eller mindre, og dels fordi det er muligt, at det vil være forvarligt og maaft endogsaa, hensigtsmæssigt, at man kommer til noget mindre Satsler end de ret rigelige, som den ærede Forslagsstiller har sat ind i sit Lovforslag, af den Grund, at jeg frygter for, at Ulykkesforbødigheden for at værne sig mod Farer bliver saa meget stærkere, naar der er Sandhnlighed for, at den paagældende, der kommer til Skade i Invaliditetstilfælde, ikke alene kan faa en Indtægt, hvoraf han kan leve, men endog i mange Tilfælde bliver økonomisk heldigere